

РИШЕЛ МИЙД

*Триумфът
на сукубата*

ПОРЕДИЦАТА ЗА ДЖОРДЖИНА КИНКЕЙД

книга втора

Превод
Мария Бенчева

Издателство ИБИС
София

Демоните са страшни. Каквато и да е религията ти, с каквото и да се занимаваш, това винаги е така. Да, разбира се, и те имат своите абсурдни моменти – най-вече в кръговете, в които се движа – но като цяло хората съвсем основателно се страхуват от тях и ги избягват. Те са жестоки и безмилостни, изпитват наслада от болката и страданието, и измъчват души в свободното си време. Те лъжат. Крадат. Не си плащат данъците.

Все пак, въпреки всичко, не можех да спра да мисля, че щях да стана свидетел на възможно най-ужасяващото демонично събитие.

Церемония по награждаване. Моето награждаване.

Хорейшио, вицедемон на едикой си отдел на Пъклените работи, стоеше пред мен и се опитваше да придаде тържественост на момента, проваляйки се безславно. Подозирам, че небесносиният му полиестерен костюм и шарената папионка в тон с него, до голяма степен бяха виновни за това. И бакенбардите не помагаха особено. Вероятно не беше напускал вътрешните кръгове на ада от около шест века, горе-долу тогава небесносиният полиестер беше на мода.

След като дълго си прочиства гърлото, той обходи няколко пъти с поглед събралите се, проверявайки дали всички внимаваме. Наставникът ми Джером стоеше наблизко напълно отегчен и поглеждаше от време на време часовника си. До него беше застанал асистентът на Хорейшио, импът Каспър,

ухилен до уши. На пода до него имаше куфарче, а той стискаше някакви листове. Нетърпеливото му, подмазваческо изражение, говореше за изгарящо желание да получи повишение.

Колкото до мен... Е, опитвах се със зъби и нокти да изглеждам въодушевена, но безуспешно. Което беше неприемливо, разбира се. Аз съм сукуба. Цялото ми съществуване се основаваше на това да карам хората (и по-специално мъжете) да мечтаят и да виждат у мен всичко, което искат. Мога да се превръщам от стеснителна девица до знойна господарка за един удар на сърцето. Трябва само да променя формата си и да вляза в образ. Първото умение получих, когато продадох човешката си душа; второто придобих с времето. Все пак не можеш векове наред да казваш на мъжете: „Да, скъпи, не съм имала по-добър“ и да не се научиш как да се преструваш. Митовете ни обрисуват като безплътни, демонични създания на удоволствието, но честно казано, за да си сукуба трябва само да имаш убедително лице на покер играч и търговски нюх.

Така че всъщност награждаването не би трябвало да е проблем за мен. Хорейшио обаче изобщо не ми помагаше да запазя сериозно изражение.

– Наистина, за мен е голяма чест да бъда тук днес – пропя той с носов, баритонов глас.

Наистина?

– Упоритата работа е това, което ни прави толкова добри. Събрали сме се тук, за да признаем заслугите на една от нас, която показва усърдие и даде всичко от себе си за Великото зло. Такива личности заслужават нашето признание и ние правим всичко възможно да наградим тяхната отдаденост, така че всички да разберат колко е важно да упорстваш, въпреки трудностите, и да се бориш за целите ни в тези тежки времена.

И после добави:

– От друга страна онези, които мързелуват, биват хвърлени в огнените бездни на отчаянието, за да горят там цяла вечност и да бъдат разкъсвани от хрътките на ада.

Отворих уста и за малко да попитам дали това не излиза по-скъпо, отколкото ако се плати обезщетение за прекратя-

ване на трудовия договор на мързеливеца, но Джером улови погледа ми и поклати глава.

Междувременно Хорейшио сръчка Каспър и импът бързо му подаде грамота, изписана с позлатени релефни букви.

– За мен е истинско удоволствие да ти връча тази грамота за отлични постижения и преизпълнение на задължителната за сукубите норма през последното четиримесечие. Честито.

Хорейшио разтърси ръката ми и ми връчи грамотата, която беше подписана от петдесет различни души.

Настоящата грамота

се издава в уверение на това, че Лета (наричана още Джорджина Кинкейд), сукуба в епархия Сиатъл, Вашингтон, Съединени американски щати, Северна Америка, Земя, отлично е изпълнила и преизпълнила задължителната за сукубите норма през последното четиримесечие, демонстрирайки изумителни умения в съблазняването, обричането на вечни мъки и корумпирането на човешки души.

Всички ме гледаха, когато свърших да чета и предположих, че очакват да произнеса реч или нещо такова. Аз всъщност се чудех дали ще загазя, ако изрежа грамотата, за да я вкарам в рамка двайсет на двайсет и пет.

– Ами, благодаря. Много е... готина.

Това явно удовлетвори Хорейшио. Той кимна умно и насочи поглед към Джером.

– Сигурно много се гордееш.

– Изключително – промърмори архидемона, потискайки една прозявка.

Хорейшио се обърна към мен.

– Продължавай все така. Може би ще успееш да се издигнеш до мениджърските нива.

Сякаш фактът, че бях продала душата си, не беше достатъчно ужасен. Насилих се да се усмихна.

– Ами... тук има още много работа.

– Отлично отношение. Повече от отлично. Добре си я обучил.

Потупа приятелски Джером по гърба, от което шефът ми не остана особено щастлив. Не обичаше да го потупват приятелски. Или изобщо да го докосват, точка.

– Е, ако няма друго, може би трябва... О, щях да забравя.

Хорейшио се обърна към Каспър. Импът подаде още нещо на шефа си.

– Това е за теб. В знак на нашата благодарност.

И ми връчи талон за безплатна консумация в ресторант „Епълбийс“, както и няколко талона за безплатно вземане на филми под наем. И Джером, и аз се втрещихме за момент безмълвни.

– Леле – казах аз най-накрая. Вторият след мен сигурно щеше да получи талон за намаление за веригата за бързо хранене „Сизлър“. Без съмнение второто място всъщност е първо място за най-голям загубеняк.

Хорейшио и Каспър изчезнаха. С Джером запазихме мълчание няколко секунди.

– Обичаш ли ребърца, Джером?

– Забавно, много забавно, Джорджи. – Той обиколи дневната, като се правеше, че изучава книгите и картините ми. – Добра работа свърши с нормата. Разбира се, лесно можеш да блеснеш като започнеш от нулата, нали?

Свих рамене и хвърлих грамотата на кухненския плот.

– Има ли значение? Все пак обра лаврите. Реших, че ще ти хареса.

– Разбира се, че ми хареса. Всъщност останах приятно изненадан, че успя да удържиш на обещанието си.

– Винаги удържам на обещанията си.

– Не на всичките си обещания.

Мълчанието ми го накара да се усмихне.

– И сега какво? Излизаш да празнуваш?

– Знаеш къде ще отида. На гости у Питър. А ти?

Не отговори на въпроса, демоните са страшно добри в това.

– Мислех, че може да е изскочило нещо друго. Нещо с един определен смъртен. Напоследък май често ти се случват такива неща.

– Не е твоя работа какво правя.

– Всичко, което правиш, е моя работа.

Отново си замълчах. Демонът се приближи, тъмните му очи се впиха в мен. По незначителна причина бе избрал да изглежда като Джон Кюсак, когато беше в света на хората. Това би трябвало да намали страховитото му излъчване, но, кълна се, само още повече влошаваше нещата.

– Колко време ще продължи този фарс, Джорджи? – думите му бяха предизвикателство, опит да ме накара да говоря. – Не може наистина да вярваш, че имаш бъдеще с него. Или че можете да пазите целомъдрие завинаги. За бога, дори и ти да се държиш на разстояние, няма мъж, който да се въздържа от секс дълго време. Особено при толкова много фенове.

– Не ме ли чу като казах, че това не е твоя работа?

Руменина заля бузите ми. Знаех че е глупаво, но наскоро се бях обвързала с човек. Дори не съм сигурна как се случи – винаги внимателно съм избягвала подобни неща. Може да се каже, че дойде сляпата неделя. В един момент беше просто топло успокояващо присъствие, а в следващия осъзнах колко дълбоко ме обича. Тази любов ме заслепи. Не успях да ѝ устоя и реших да видя докъде мога да стигна.

Сега Джером никога не пропускаше да ми напомни за потенциалното бедствие, в което можех да превърна този романс. Мнението му не беше съвсем необосновано. Отчасти поради лошия опит, който имах със сериозните връзки. Но най-вече защото, ако се впусна в нещо повече от държане за ръце с човек, неминуемо ще трябва да изсмуча част от живота у него. Обаче всички двойки имат проблеми, нали така?

Демонът приглади сакото на безупречно скроения си черен костюм.

– Само един приятелски съвет – за мен няма значение. Нямам нищо против да си играеш с него, отнемайки му и бъдеще, и семейство, и здравословен секс. Все едно. Стига да работиш все така добре, на мен ми е безразлично.

– Приключи ли да ме обработваш? Закъснявам.

– Още нещо. Трябва да те предупредя, че съм ти подготвил една изненада. Ще ти хареса.

– Каква изненада? – Джером никога не правеше изненади. Поне не приятни.

– Няма да е изненада, ако ти кажа, нали?

Типично. Подсмихнах се и се обърнах.

– Нямам време за игричките ти. Или ми кажи какво става или си тръгвай.

– Тръгвам си. Но преди това, запомни едно – той сложи ръка на рамото ми и ме завъртя с лице към него. Потръпнах при докосването и близостта му. С демона не бяхме толкова близки, колкото едно време. – Има само един мъж, който винаги ще присъства в живота ти, само един мъж, на когото винаги ще се отзоваваш. След сто години, *той* ще бъде пепел, а *аз* ще бъда онзи, при когото ще продължаваш да се връщаш.

Прозвуча романтично и сексуално, но не беше така. Ни най-малко. Връзката ми с Джером беше много по-дълбока. Бях обвързвана с него и той имаше моята лоялност буквално до дъното на душата ми. Тази връзка щеше да съществува цяла вечност или поне докато силите на ада не решаха да ме прехвърлят към друг архидемон.

– Сводническото ти поведение започва да се изтъква.

Той отстъпи назад, необезпокоен от злобната ми реакция.

– Ако аз съм сводник, Джорджина, то тогава ти какво си?

Появи се ефектен облак пушек и Джером изчезна, преди да мога да отговоря.

Шибани демони.

Стоях сама в апартамента си, прехвърляйки думите му в съзнанието си. Накрая си спомних кое време е и тръгнах към спалнята да се преоблека. Междувременно минах покрай грамотата на Хорейшио. Златният ѝ печат сякаш ми намигна. Обърнах я с лицето надолу и изведнъж се почувствах ужасно. Може и да бях добра в работата си, но това не значеше, че съм горда от себе си.

Оказа се, че съм закъсняла само с петнайсет минути за купона на приятеля ми Питър. Той отвори, преди да успея да почукам. Видях високата му бяла шапка и престилката с надпис: „Целувка за готвача“ и казах:

– Съжалявам. Не знаех, че днес ще снимаме „Железният готвач“*.

– Закъсня – смърри ме той, размахвайки дървена лъжица

във въздуха. – Какво сега, наградиха те и мислиш, че можеш да забравиш правилата за добро държание?

Не обърнах внимание на недоволството му и се вмъкнах вътре. Какво друго да направя, когато си имаш работа с вампир с obsесивно-компулсивно разстройство?

В дневната видях другите ни приятели, Коди и Хю, да сортират пари на пачки.

– Да не сте обрала банка?

– Не – каза Хю. – Питър поиска да ни стотви цивилизована вечеря и затова решихме да си запълним времето с нещо също толкова цивилизовано.

– Като пране на пари?

– Като покер.

От кухнята чух Питър да мърмори нещо за суфле. Това малко промени представата ми за съмнителни типове, наредени около маса за игра на карти.

– Според мен по-подходящо ще е да играем бридж.

Хю не изглеждаше съгласен.

– Това е игра за старци, скъпа.

Нямаше как да не се усмихна. „Стар“ беше относително понятие, тъй като повечето от нас бяха столетници. Отдавна подозирах, че сред кръга ми от по-нисши безсмъртни (онези, които не са истински ангели или демони) аз бях на най-много години; шофьорската ми книжка обаче оптимистично твърдеше, че съм на двайсет и осем.

– Откога изобщо играем игри? – зачудих се на глас. Последния път с Джером се опитахме да играем на „Монополи“. Да водиш борба с демон за имоти е някак безсмислено.

– А откога не играем игри? Игрите на живота, игрите на смъртта. Игрите на любовта, надеждата, шансът, отчаянието и всички безбройни чудеса, свързани с тях.

Завъртях очи към новодошлия.

– Здравей, Картър.

Знаех, че ангелът се спотайва в кухнята, също както Питър усети, че съм пред вратата.

– Къде е по-добрата ти половинка тази вечер? Преди малко го видях. Мислех, че и той ще дойде.

Картър влезе в стаята и ми отправи една от подигравател-

* Телевизионно кулинарно шоу. – Бел. ред.

ните си усмивки, сивите му очи проблеснаха тайнствено и весело. Беше облечен както обикновено – със скъсани дънки и избеляла тениска. По отношение на възрастта никой от нас не можеше да му стъпи на малкия пръст. Всички някога сме били смъртни, измервахме живота си с векове или хилядолетия. Ангелите и демоните... Е, те измерваха живота си с вечността.

– Да не съм му бавачка?

Типичен за Картър отговор. Погледнах Хю, който беше, така да се каже, пазител на шефа ни. Или поне нещо като административен асистент.

– Трябваше да отиде на една среща – каза импът, докато подреждаше дващестачки. – На някакъв тиймбилдинг в Ел Ей.

Опитах се да си представя как Джером се катери по въжета.

– Какъв по-точно тиймбилдинг имат демоните?

Никой не можа да ми каже. Което всъщност нямаше значение.

Докато сортираха парите, Питър ми направи водка гимлет. Забелязах бутилка „Абсолют“ на плота.

– Какво е това, по дяволите?

– „Грей гус“ свърши. Така или иначе няма разлика.

– Кълна се, ако вече не беше низвергнат от Господ, щях да те обвиня в ерес.

Щом сортираха всички пари, включително и моя дял, седнахме около кухненската маса на вампирите. Като всички хора на планетата, започнахме да играем тексас холдъм покер. Играех прилично, но се справях по-добре със смъртни противници, отколкото с безсмъртни. Чарът и обаянието ми имаха по-малък ефект върху тази компания, следователно трябваше да обмислям по-сериозно залозите и стратегията си.

Питър се суетеше наоколо по време на играта, опитвайки се едновременно да играе и да наглежда яденето. Не беше лесно, тъй като настояваше да е със слънчеви очила, докато играем, но трябваше да ги маха, когато проверяваше храната. Когато казах, че това ще е втората ми фантастична вечеря за последните две нощи, едва не припадна.

– Щом казваш. Нищо, което си яла снощи, не може дори да се сравни с патицата, която правя. *Нищо*.

– Не съм сигурна. Ходих в „Метрополитън Грил“.

Хю подсвирна.

– Леле! Чудех се откъде идва това искрящо сияние. Когато мъж те заведе в „Метрополитън“, няма как да не му се отплатиш, нали?

– Сянието е от друг мъж – казах сконфузено. Не исках да ми напомнят за срещата ми от сутринта, макар да бе доста гореща. – Бях в „Метрополитън“ със Сет. – Споменът за вечерята снощи ме накара да се усмихна и изведнъж се разприказвах. – Трябваше да го видите. Този път не беше с тениска, макар да нямаше голяма разлика. Ризата му беше страшно намачкана и не беше успял да си върже вратовръзката. Когато пристигнах, беше с лаптопа на масата. Беше избутал всичко настрана – салфетките, чашите за вино. Цареше пълен хаос. Сервитьорките бяха ужасени.

Четири чифта очи се впериха в мен.

– Какво? – попитах аз. – Какъв е проблемът?

– Ти си проблемът – каза Хю. – Истинска мазохистка си.

Коди се усмихна.

– Да не говорим, че си влюбена до уши. Само се чуй!

– Не е влюбена в него – ката Питър. – Влюбена е в книгите му.

– Не, аз съм... – думите замряха на устните ми, главно защото не бях сигурна какво точно искам да кажа. Не исках да мислят, че харесвам само книгите му, но и не бях напълно сигурна, че обичам Сет. Връзката ни се разви с главозамайваща скорост и понякога се притеснявах, че всъщност обичам факта, че той ме обича.

– Не мога да повярвам, че продължавате да се срещате, без да правите секс – продължи Хю.

Направо избухнах. Вече бях изслушала мрънкането на Джером, няхах нужда да слушам същата песен отново.

– Вижте, не искам да говорим за това, ако само ще се заяждате с мен. Омръзна ми да ми натякват колко е шантаво това.

Питър сви рамене:

– Не знам. Не е чак толкова шантаво. Постоянно се говори за женени двойки, които спират да правят секс. Те оцеляват. Това е почти същото.

– Не и с нашето момиче – Хю поклати глава. – Погледни я. Кой не би искал да прави секс с нея?

Всички ме погледнаха отново и ме накараха да потръпна от неудобство.

– Хей – възпротивих се, желяйки да си изясним нещо. – Не това е проблемът. Той *иска*, разбрахте ли? Но просто няма да го направи. Има разлика между двете.

– Съжالياвам – каза Хю. – Не мога да ти повярвам. Не може да е с теб, ти да се обличаш така и той да не клекне. Дори и да издържи, никой мъж не бил приел жена му винаги да е в разгара на купона.

Това беше наболелият проблем – същият, който Джером изтъкна, и същият, който ме притесняваше повече от способността ни да се държим на разстояние един от друг. Един от най-големите ми кошмари беше, че ще трябва да му кажа: „Съжالياвам, Сет, не мога тази вечер. Трябва да обработя един женен мъж, да го накарам да спи с мен и да го поведе по пътя към ада, за да изсмуча част от душата му. Когато приключо, може с теб да отидем на късна прожекция.“

– Не искам да говоря за това – повторих аз. – Разбираме се добре. Точка по въпроса.

Настъпи тишина, с изключение на звукът от падането на карти и пари на масата. Хвърлих поглед наоколо и видях Картър да ме гледа спокойно. Само той не се включи в нападите за мен и Сет. Това не ме изненада. Обикновено ангелът само слушаше, докато изведнъж не вмъкнеше някоя саркастична или трудно разбираема забележка. Преди това ме вбесяваше, но последните събития бяха променили отношението ми към него. Все още не го разбирах напълно и не знаех дали мога да му имам доверие, но го уважавах.

Притеснена от изпитателния поглед, погледнах надолу и открих, че най-накрая имам прилична ръка след няколко раздавания калпави карти. Три еднакви. Не беше най-доброто, но не беше и зле. Заложих високо – исках другите да се откажат още преди в игра да влязат още карти и ръката ми да стане безполезна.

Стратегията ми проработи при вампирите. Получих следващата карта. Седмица пика. Хю се намръщи и се отказа, когато вдигнах отново. Очаквах, че и Картър ще се откаже, но вместо това той вдигна още повече.

Поколебах се преди да платя. Докато чаках последната карта, се зачудих какво ли има ангелът и дали мога да го победя. Чифт? Два чифта? Хм. Получих последната карта. Още една пика. Имаше голяма вероятност той да е събрал флаш. Така щеше да ме победи. С надеждата, че още мога да го подлъжа, отново вдигнах. Той също вдигна, увеличавайки първия ми залог повече от два пъти.

Бяха много пари, особено имайки предвид сумата, която вече бях заложила. Инвестициите през вековете ми бяха донесли доста средства, но това не означаваше, че сега трябва да постъпвам глупаво. Каква ли беше ръката му? Сигурно имаше флаш. Уплаших се и се отказах.

С доволна усмивка, той прибра внушителните залози. Когато хвърли картите при другите, ръбовете им се удариха и те се обърнаха. Двойка каро. Осмица спатия.

– Ти... Блъфирал си! – изпищях аз. – Нямах нищо!

Картър безмълвно запали цигара.

Погледнах другите за подкрепа:

– Не може да прави така.

– По дяволите, аз самият правих така половината игра – каза Хю, взимайки запалката от Картър. – Не че имаше някаква полза.

– Да... но... той... Знаете. Ангел е. Те не лъжат.

– Той не излъга. Той блъфира.

Коди се замисли, увивайки част от русата си коса около пръста си:

– Да, но и блъфирането е измама.

– Това е косвена лъжа – каза Питър.

Хю го зяпна:

– Косвена лъжа? Какво значи това, по дяволите?

Гледах как Картър подрежда парите си и се намръщих. Човек би помислил, че ангел, който движи със служителите на злото, би имал добро влияние върху тях, но понякога той беше по-лош и от нас.

– Радвай се на трийсетте си сребърника, Юда.

Той направи жест, сякаш ми отдаваше чест, докато другите спореха.

Изведнъж разговорът замлъкна. Разбира се, Картър го усе-

ти пръв, но той едва повдигна вежда, безразличен както винаги. След него го усетиха вампирите с изострените си рефлексии и сетива. Те се спогледаха и се обърнаха към вратата. Накрая, секунда по-късно, двамата с Хю също го почувствахме.

– Какво е това? – Коди се намръщи, поглеждайки към другия край на стаята. – Усещането е като за Джорджина, но не съвсем.

Със замислено изражение Хю проследи погледна на младия вампир:

– Инкуб.

Разбира се, аз вече знаех това. Аурата на всички създания е различа. Вампирите имаха различно от имповете излъчване. Също както имповете имаха различно от сукубите излъчване. Ако някой познаваше безсмъртен достатъчно добре, то той би могъл да долови уникалните особености на съответния индивид. Аз бях единствената сукуба, която излъчваше усещане за коприна и парфюм от тубероза. В помещението, пълно с вампири, много бързо можех да определя дали Коди или Питър присъстват.

По същия начин незабавно разбрах, че инкуб приближаваше вратата на Питър и знаех точно кой е той. Бих разпознала аурата му навсякъде, дори и след толкова време. Ефирно усещане за кадифе върху кожа. Деликатен аромат на ром, бадеми и канела.

Без дори да осъзная, че съм станала, отворих вратата и впах със задоволство очи в лисичите черти и палавите очи, които не бях виждала повече от век.

– Здравей, *ma fleur** – каза той.

* Цвете мое (фр.). – Бел. прев.

Бастиен – изрекох задъхано, все още невярвайки. – Бастиен!
Хвърлих се и обвих ръце около врата му, той ме вдигна сякаш бях перце и ме завъртя. Внимателно ме постави отново на крака, погледна ме нежно и красивото му лице разцъфна в усмивка. Едва когато видях усмивката му, осъзнах колко много ми е липсвал.

– Изобщо не си се променил – отбелязах, докосвайки чупливата му черна коса, която стигаше до раменете му. Очите му бяха толкова тъмно шоколадовокафяви, че изглеждаха черни. За разлика от мен, той предпочиташе формата, с която беше роден – тялото от дните му на смъртен. Кожата му беше с цвят на мокачино (любимата ми напитка), гладка и прекрасна. Носът му е бил чупен още като смъртен, но той така и не го беше трансформирал, за да заличи белезите. Това изобщо не го загрозяваше, дори му придаваше пленителен разбойнически вид.

– А ти, както винаги, изглеждаш различно. Как се казваш в момента? – имаше лек британски акцент, останал от времето, когато се преместил в Лондон след робските плантации на Хаити. Беше запазил акцента и френските изрази от детството си само за ефект – ако решеше, можеше да говори американски английски не по-зле от мен.

– Джорджина.

– Джорджина? Не Жозефин или Хироко?

– Джорджина – повторих аз.

– Добре тогава, *Джорджина*. Дай да те погледна. Завърти се.

Завъртях се като модел и му позволих да получи пълна представа за това мое тяло. Когато отново застанах с лице към него, той кимна одобрително.

– Прелестно! Не съм очаквал друго от теб. Ниска си, както винаги, но извивките са на правилните места и цветът ти е много приятен. – Той се наведе по-близо до мен, изучавайки лицето ми с професионално око. – Особено ми харесват очите. Котешки. Откога си с това тяло?

– От петнайсет години.

– Почти неизползвано.

– Е – отбеляза Хю сухо, – зависи какво разбираш под „неизползвано“.

Двамата с Бастиен се обърнахме, спомняйки си, че не сме сами. Другите безсмъртни ни наблюдаваха слисано, покерът беше забравен на мига. Бастиен се усмихна лъчезарно и прекоси стаята с няколко бързи стъпки.

– Бастиен Моро – учтиво протегна ръка към Хю той. Всеки жест беше добре премерен, истински джентълмен. Все пак инкубите са също толкова добри в работата с клиенти и връзките с обществеността, колкото сукубите. – За мен е удоволствие да се запознаем.

Представи се също толкова учтиво и на другите от компанията, спирайки за момент, когато стигна до Картър. Тъмните очи на Бастиен проблеснаха изненадано и това беше единственият знак, че е разпознал ангел сред странната ни компания. Иначе привидният му чар остана непроменен и той се усмихна и ръкува с Картър.

Въпреки че очевидно беше изненадан от появата на Бастиен, Питър се изправи учтиво.

– Заповядай, седни. Нещо за пиене?

– Благодаря, много си любезен. Бърбън с лед, моля. Благодаря и че ми позволи да дойда без предизвестие. Имаш изумителен дом.

Вампирът кимна, доволен, че най-накрая някой е оценил гостоприемството му.

Аз обаче имах други тревоги и се чудех какво е накарало

инкубът да „дойде без предизвестие“. Изведнъж се сетих за изненадата на Джером.

– Джером знае, че си тук, нали?

– Разбира се. Всичко отдавна е уредено. – Ние, от нашия вид, не можехме да навлизаме в чужда територия, без това предварително да бъде уговорено с местния наставник. За общност, известна с протеста си срещу системата, имахме зашеметяващо количество правила и наредби – абсолютна бюрокрация. В сравнение с нас данъчната служба изглеждаше като детска градина. – Той ми каза къде да те намеря тази вечер.

– А ти си тук, защото...?

Той закачливо ме прегърна с ръка.

– Много бързаш. Няма ли: „Здравей. Как си?“ Не може ли да дойда да видя стар приятел?

– Не и в този бизнес.

– Откога познаваш Джорджина? – попита Хю, нагласяйки добре сложеното си тяло в по-удобна позиция.

Бастиен се замисли:

– Не знам. Колко време мина? Векове?

– Трябва да си малко по-конкретен – отбелязах аз. Мислите ми се зареяха назад във времето към Лондон, припомних си калдъръмените улици, миризмата на коне и некъпани хора. – От началото на седемнайсети век? – той кимна и аз си позволих да се пошегувам – Най-силният ми спомен е колко зелен беше.

– Нямам представа за какво говориш.

– Сериозно? Научих те на всичко, което знаех.

– Ах, по-възрастните жени! – Бастиен обходи другите с поглед и сви нещастно рамене. – Винаги са толкова самоуверени.

– Та, обясни ни каква е работата – настоя Коди нетърпеливо, младите му очи бяха вперени в Бастиен. – Ти си нещо като мъжки еквивалент на Джорджина, нали? Можеш да променяш формата си и прочее? – тъй като беше безсмъртен по-малко от десет години, Коди постоянно научаваше по нещо ново за нас. Осъзнах, че вероятно никога досега не беше срещал инкуб.

– Всъщност Флър не може да има еквивалент, но да, нещо такова съм. – Според мен предпочиташе да ме нарича Флър, защото му беше по-лесно, отколкото да се опитва да помни всичките ми имена през годините.

– И съблазняваш жени? – настоя Коди.
 – Точно така.
 – Леле! Сигурно е трудна работа.
 – Не точно... Чакай малко – казах аз. – Какво се опитваш да намекнеш? Какво значи „сигурно“?
 – Е, той има право – настоя Питър, подавайки чаша на Бастиен. – Твоята работа не е чак толкова трудна, Джорджина. В сравнение с неговата, искам да кажа.
 – Работата ми е много трудна!
 – Кое? Да накараш мъжете да правят секс с красива жена? – Хю поклати глава. – Това не е трудно. Не е никакво предизвикателство.
 Погледнах ги невярващо:
 – Не е като да скачам в леглото с всеки срещнат. Трябват ми качествени мъже.
 – Да, като онзи от миналия месец може би.
 Бастиен ми хвърли остър поглед при тази забележка, но бях прекалено ядосана, за да му обърна внимание.
 – Току-що ме наградиха, нали знаете? Получих грамота и прочее. Освен това, за разлика от жалкия ви любовен живот, не всички мъже искат да правят секс на мига. Трябва да се потрудиш.
 – Как? С рога и камшик? – подхвърли Питър дяволито, намекайки за една конкретна много неловка случка в миналото ми.
 – Това беше различно. Той искаше така.
 – Както и всички останали. Това е въпросът. – Хю се обърна към Бастиен почтително. – Ти как го правиш? Би ли споделил някои трикове с нас?
 – Имам достатъчно за няколко живота – подсмихна се Бастиен, като продължаваше да ме наблюдава. – Но това е търговска тайна, за съжаление. Въпреки че в защита на Флор, всъщност техниките са еднакви и за двама ни. Трябвало е да я следите малко по-внимателно.
 – Големите деколтета не са точно търговска тайна.
 – Много повече от това е, приятелю. Особено при Джорджина. Тя е една от най-добрите.
 Хю и вампирите ме погледнаха, сякаш не ме бяха виждали досега, очевидно преценявайки дали Бастиен казва истината.

– По-добре да не продължаваме – заявих сприхаво.
 – Стига. Нали сама се похвали, че си ме научила на всичко, което знаеш? Двата с теб бяхме добър екип по онова време.
 – Как така сте били екип? – попита Питър.
 След като аз не отговорих, Бастиен сви рамене:
 – Сещате се. В някои случаи ти трябва партньор.
 Коди ококори очи:
 – Говориш за... групов секс?
 – Не! – възразих аз, не успявайки да запазя мълчание. Не че това липсваше в автобиографията ми. – Партньорът ти помага да примамим мишената. Играли сме съпруг и съпруга. Брат и сестра. Или... или... каквото е необходимо, за да заковим мишената.
 Бастиен кимна заедно с мен.
 – Мъжете си падат по тръпката да спечелят нечия красива и млада съпруга. Жените също, между другото. Забраненото винаги придава повече чар на нещата.
 – Леле! – Коди и другите осмислиха тази нова идея и се опитаха да измъкнат малко повече подробности. Бастиен, усещайки нежеланието ми да говоря за миналото, даваше уклончиви отговори и скоро разговорът тръгна в друга посока – една от темите беше невероятните ястия на Питър. В „Метрополитън“ не беше чак толкова хубаво, но пък бях пристрастна към компанията.
 – Ще ми кажеш ли какво става? – прошепнах на инкуба покъсно, когато всички станахме от масата и се ориентирахме към тръгване. Умирах да разбера какво го е привлякло насам и как е получил съгласието на Джером. И създанията на ада можеха да ходят на почивка, но това ми намирисваше на работа.
 Бастиен ме потупа по гърба, пускайки една от запазените си усмивки:
 – Моментът не е подходящ, скъпа моя. Може ли да поговорим някъде другаде?
 – Разбира се. Ще те заведа у нас. Ще те запозная с котката си.
 Когато Бастиен ме остави, за да благодари за пореден път на Питър за вечерята, Картър дойде при мен.
 – Със Сет ще се виждате ли скоро?

– По-късно тази вечер – развеселеното му изражение ме накара да се намръщя. – Просто изплюй камъчето, става ли?

– Да изплюй камъчето?

– Каж ми колко глупаво е да се опитвам да имам сериозна връзка със смъртен.

Веселието изчезна от лицето му.

– Не мисля, че е глупаво.

Изглеждах го в очакване да продължи.

– Всички мислят така.

– А Сет? А ти?

Погледнах настрани, замисляйки се за Сет. Този странен, разсеян поглед на лицето му, когато го осенеше вдъхновение. Глупавата му колекция от тениски. Изключителният начин, по който можеше да улови света върху хартия. Колко топла беше ръката му, когато се плъзваше в моята. Начинът, по който не успявах да стоя далеч от него, въпреки милионите причини, поради които би трябвало да страня. Изведнъж, в плен на проницателните очи на Картър, нещо вътре в мен се освободи. Мразех това, което ангелът можеше да направи с мен.

– Понякога и аз мисля така. Понякога го гледам... и си спомням онзи път, когато ме целуна и почувствах любовта му. Искам я отново. Искам пак да се чувствам така. Искам да си я върна. Понякога обаче... понякога се страхувам. Слушам момчетата... и Джером... и ме обземат съмнения. Не мога да ги изкарам от главата си. Понякога спим заедно в едно легло, знаеш ли? Само спим. Засега не е проблем, но понякога лежа и го гледам, и си мисля, че не може вечно да продължава така. Колкото повече време минава... толкова повече се чувствам сякаш... стоя върху опънато въже: Сет е на единия край, а аз на другия. Опитваме се да стигнем един до друг, но една грешна стъпка, един повей на вятъра, един поглед встрани и падам от въжето. И аз падам, и падам.

Поех си накъсано въздух, когато свърших.

Картър се наведе към мен и отметна косата от лицето ми.

– Тогава не поглеждай надолу – прошепна той.

Бастиен се бе върнал и уловил края на монолога ми.

– Кой е Сет? – поиска да узнае по-късно, след като отидохме в апартамента ми.

– Дълга история. – И все пак изведнъж започнах да я разказвам.

Разбира се, да разкажа на Бастиен за Сет означаваше да споделя и много други неща. Като скорошната ми среща със сина на Джером – получовек, полуангел – изумително красив мъж с изкривено чувство за социална справедливост, който беше подел полупсихарска мисия да накара другите безсмъртни да си платят за лошото отношение към него и представителите на неговия вид. Фактът, че беше добър танцьор и феноменален любовник, не можеше да компенсира безразборните убийства на по-нисши безсмъртни и опита за убийство на Картър.

След това, разбира се, трябваше да обясня как Сет неизбежно разбра за мен и как пострада, защото се наложи да го целуна и да оправя енергийните си нива. Джером искаше да изтрие спомена на Сет за цялото събитие, както и любовта на писателя към мен. Аз умолявах демона да не го прави и накрая той склони, но не преди да обещае да се посветя изцяло на съблазняването и корумпирането на свестни мъже като една добра малка сукуба. Посещението на Хорейшио беше най-доброто доказателство за „новата ми, по-добра същност“.

Бастиен лежеше на дивана, слушаше внимателно и се намръщи, когато свърших.

– Какво искаш да кажеш? Защо не си обработвала свестни мъже?

– Защото се изморих. Не ми харесваше да ги наранявам.

– И какво? Тръгнала си след лошите?

Кимнах.

Той поклати глава, беше наясно (също както и аз) колко малко енергия получаваме от покварените смъртни в сравнение с добрите.

– Горката Флър! Какво злочесто съществуване трябва да е било!

Усмяхнах му се горчиво.

– Ти си първият, в чийто глас звучи съчувствие, а не недоверие. Повечето мислят, че съм идиот да стигна до там.

– Трудно е, да – съгласи се Бастиен, – и изисква повече ра-

бота, но не си идиот. Мислиш ли, че аз нямам такива дни? Че не искам да вдигна ръце и да оставя свестните жени на мира?

– И защо не го направиш?

– Ние не правим така. Аз и ти сме славни проститутки – куртизанки, ако искаш да не звучи грубо, но то е едно и също. И на отрепки да се прехвърлим, пак няма да променим съдбата си. Всъщност в дългосрочен план няма да има никакво значение. Може би само малко ще успокои съвестта ти, но дори и това няма да трае вечно.

– Господи. Не ме караш да се чувствам по-добре.

– Съжалявам.

– Не, не се притеснявай. Няма значение. Искам да кажа, че е хубаво да поговоря с някого за това. Никой друг... никой от другите безсмъртни, не ме разбира.

Той изсумтя.

– Разбира се, че няма да те разберат. Как биха могли? – Мълчаливо изразих съгласието си и Бастиен ме погледна нежно. – Не че приятелите ти не са мили. Има ли други безсмъртни в града, с които се разбираш? Други сукуби или инкуби?

– Има още няколко вампира и нисши демони, това е. Те са на по-ниско социално ниво от онези, с които движа. Имам и добри приятели сред смъртните. Все още. Но те не са ми достатъчни – усмихнах се леко. – Не са като теб. Липсваше ми.

Бастиен разроши косата ми и си заслужи критичен поглед от котката ми Обри.

– И ти ми липсваше.

– Ще ми кажеш ли сега какво става?

Сериозното му изражение се оживи.

– Вече не съм сигурен какво ще си помислиш след всичко, което каза.

– Ще видим.

Той се плъзна от дивана и се настани до мен, за да говорим очи в очи.

– Чувала ли си за Дана Дейли?

– Живее на тази планета, нали? Първо за нея се сещам, когато карам колата и ме обхване желание да слушам силно комерсиална консервативна риторика – казах, без да правя опит да скрия презрението си. Освен че пропагандираше изтърка-

ни семейни ценности, радиоводещата Дана Дейли обичаше да прави дребнави расистки, хомофобски и дори сексистки коментари в токшоуто си. Не можех да я понасям.

– Явно това желание често те спохожда. Знаеш ли, че живее в Сиатъл?

– Разбира се. Изненадана съм, че това не е довело до срив в цените на жилищата тук.

– Странно, че го казваш. Скоро обявиха къща за продан в квартала ѝ.

– И?

– И нашите работодатели я купиха.

– Какво?

Подсмихна се доволно, знаейки, че е привлякъл вниманието ми, и се наведе към мен нетърпеливо.

– Внимавай сега, Флър, идва най-хубавата част. Дочухме някои слухове за момчето, което се е грижело за басейна на госпожа Дейли. Той твърди, че е имал „романтична връзка“ с нея.

Прерових съзнанието си и си спомних предизборен плакат на нея и съпругът ѝ политик.

– Виждал ли си господин Дейли? И аз бих предпочела момчето. Какво стана със слуховете?

– Сещаш се. Каквото винаги става със слухове без доказателства. Замряха, нищо не се случи.

Застинах в очакване.

– Добре, къде във всичко това е къщата?

– Както сама каза, мъжът ѝ за нищо не става. Разбира се, тя няма да се разведе или нещо такова; не и ако това ще хвърли сянка върху политическото му бъдеще или върху цялата ѝ предвзета кампания в подкрепа на семейните ценности. Но... все пак можем да се възползваме от залитането ѝ. Ако се е отклонила от правия път веднъж, може да бъде подмамена и втори път.

Изстинах, когато сглобих целия пъзел.

– От красив, елегантен съсед?

– Елегантен? Много си любезна.

– А после какво?

– После доказателствата ще си свършат работата.

– Доказателствата?

– Ами да. Няма да подходим като момчето, почистващо басейна ѝ. Когато успее да съблазни известната госпожа Дейли и преминем към плътски удоволствия, надминаващи и най-дивите ѝ мечти, ще запиша всичко с камера. Ще увековечим момента за поколенията и ще го пуснем на пресата. Пълно разобличаване, пълно опустошение. Няма да има кой да проповядва на масите да се върнат към чистите благопристойни ценности. Дори политическата кампания на съпруга ѝ ще пропадне и ще се освободи място за по-либерални кандидати. А те съответно ще върнат корупцията в политиката, от което така отчаяно се нуждаем.

– Леле, колко хитро.

Той ме погледна.

– Съмняваш се в гениалността ми?

– Не знам. Оценявам дързостта ти, но е малко прекалено дори за теб. Дана Дейли едва ли ще се даде толкова лесно.

– Остави това на мен.

– Егото ти няма граници.

Той се засмя и ме придърпа към себе си. Ръцете му нежно ме прегърнаха. Познато. Успокояващо.

– Признай си – точно затова ме обичаш.

– Да, ти си братът, който никога не съм имала. И който не би ме оставил да скучая.

Очите му заблестяха лукаво.

– За пореден път мислиш по-напред от мен. Искам да ме видиш в действие, да не говорим, че ще ми е приятно да ми правиш компания, докато съм в града. Ела ми на гости като сестрата на Мич.

– На кого?

Внезапно Бастиен се изправи и се преобрази. Познатите черти се трансформираха и не остана и следа от развратния инкуб, когото познавах. Беше метър и деветдесет, с широки рамене, сега косата му беше тъмноруса и имаше небесносини очи. Лицето му беше изгубило момчешкото си изражение и вместо това от него ме гледаше опитен, уверен мъж в началото на трийсетте. Когато се усмихна, идеалните му зъби озариха стаята.

Намигна ми:

– Мич Хънтър – заяви той с глас на кинозвезда. Вече нямаше акцент.

– Измислил ли си и някаква лъскава титла? Доктор Мич Хънтър или Мич Хънтър, частен детектив? Изглежда подходящо.

– Не. Аз съм консултант, разбира се. Любимата на всички неопределена, но добре платена професия.

– Липсва ти само стик за голф в едната ръка и лопатка за обръщане на бургери в другата.

– Подигравай ми се колкото си искаш, но Дана няма да ми устои. Сега – направи ми знак да стана, – да видим ти какво можеш.

– Шегуваш ли се?

– Мислиш ли, че се шегувам? Ако ще ми идваш на гости, трябва да имаме някаква семейна прилика.

Завъртях очи и се изправих. За момент изучих лицето му; направих дребното си тяло по-високо и атлетично и добавих дълга руса коса.

Той ме проучи внимателно и поклати глава:

– Прекалено си красива.

– Какво? Така е идеално.

– Тялото не изглежда естествено. Никой не изглежда толкова добре. Господи, жено, виж си задника!

– О, стига! Защо сестрата на специален агент Мич Хънтър да не прекарва по два часа на ден във фитнеса?

Бастиен изръмжа.

– Права си. Поне подкъси малко косата. Мацките от предградията трябва да са скучни и практични.

– Да, но аз не съм от предградията. Аз съм по-модерната и по-стилна...

Някой почука на вратата. Той ме погледна въпросително.

– О! Това е Сет.

Върнах предишното си тяло, Бастиен също. Отворих вратата.

Сет Мортенсен, автор на бестселъри и професионален интроверт стоеше пред вратата. Беше облечен с тениска с картинка на жаба и яке от памучно катифе. Явно пак беше забравил да се срещне. Косата му беше разрошена и кафява, с лек

бакърен отенък, също като вечно наболата му брада. Устните му се извиха в усмивка, когато ме видя, и нямаше как да не си помисля колко меки и подканващи за целувка бяха.

– Здравей – казах аз.

– Здравей.

Въпреки привличането помежду ни, разговорът винаги тръгваше с малко закъснение. Пропуснах го да мине покрай мен и лицето му малко помръкна, когато видя Бастиен.

– О, здравейте.

– Добър ден – оживи се Бастиен и протегна ръка. – Бастиен Морю.

– Сет Мортенсен.

– Приятно ми е. Много съм слушал за теб. Книгите ти са фантастични. Всъщност не съм чел никоя, просто вече нямам време за четене, но съм сигурен, че са *magnifique**.

– Благодаря.

– Бастиен е стар приятел – обясних аз. – Ще бъде известно време в града по... работа.

Сет кимна и тишината се настани помежду ни като четвърти събеседник. Накрая Бастиен прочисти гърло. От изражението му личеше, че вече губи интерес и че е определил Сет като прекалено тих и скучен тип. Инкубът жадуваше за екшън.

– Е, трябва да тръгвам. Не искам да преча на плановете ви.

– Какво ще правиш? – попитах аз. – Едва ли имаш някакви уговорки.

Той ми намигна:

– Ще импровизирам.

Погледнах го с разбиране.

Той разроши отново косата ми, прегърна ме и ме целуна по бузите.

– Ще ти се обадя, Фльор. Гледай да си в крак с новините.

– Няма да мръдна от телевизора.

Бастиен кимна учтиво на Сет.

– Беше ми приятно.

Когато инкубът си тръгна, Сет попита:

– Като казваш „стар приятел“, имаш предвид... от Ледената епоха?

– Не. Разбира се, че не.

– О!

– Познаваме се от около четиристотин години.

– А, да. Само от четиристотин – лицето му помръкна. – Да съм с теб е продължителен експеримент. Освен всичко друго – отбеляза Сет. – И какъв е той? Върколак? Полубог?

– Не е чак толкова интересен. Той е инкуб. Сигурно знаеш за тях.

Сет кимна, смръщвайки се:

– Разбира се. Като сукубите, само че... трябва да прелъстява жени, за да оцелее?

Кимнах.

– Леле! До края на вечността! *Леле!* – той вдигна вежди и на лицето му се изписа истинска почуда. – Това трябва да е... леле! Това е жестоко.

Присвих очи:

– Не си и помисляй да започваш темата.

Бастиен беше казал, че не иска да пречи на плановете ни, но няхмахме други планове, освен да прекараме вечерта заедно. Предполагам, след като изчерпеха всички варианти, повечето двойки правеха секс или поне се натискаха, но естеството на връзката ни изискваше пълно въздържание. Бяхме станали изобретателни.

– Искаш ли да си вземем филм? – предложих аз. – Имам талони.

Накрая избрахме „Гладиатор“ и тогава открих, че срокът на безплатните талони на Хорейшио отдавна беше изтекъл.

– Този кучи син!

– Кой? – попита Сет.

Аз, разбира се, не можех да обясня. Шибани демони.

Вкъщи се гушнахме със Сет на дивана, за да гледаме, нежно и плътно притиснати, но без да предизвикваме пагубните ефекти от допира със сукуба. Той слушаше в захлас, докато обяснявах историческите неточности и най-вече колко помръсна и воняща беше Римската империя.

Когато филмът свърши, изключихме телевизора и останахме един до друг в тъмното. Сет ме погали, прокарвайки ръка през косата ми и случайно докосна бузата ми с пръсти. Едно

* Великолепен (фр.). – Бел. прев.

невинно докосване, но, ако не можеш да си позволиш нищо повече от това, тогава то се превръща в поразително еротично изживяване.

Погледнах го. Знаем какво видях, докато се взирах в лицето му. Той беше всичко, което исках, и всичко, което не можех да имам. Стабилният, любящ партньор, за когото копнеех толкова години. Зачудих се какво вижда у мен. Изражението му беше нежно. Благоговейно. И малко тъжно.

*Твойто лято студ не ще скове,
то няма да отмине бързотечно,
то вечно ще е в тези стихове,
създадени, за да живеят вечно.
Дорде око чете, уста шепти,
ще дишат те и в тях ще дишаш ти!**

– Осемнайсети сонет – промълвих, мислейки си колко хубаво рецитира. По дяволите рецитаторските му умения. Колко мъже в този век на електронни съобщения знаеха изобщо кой е Шекспир? Развеселена усмивка заигра на лицето му.

– Умна и красива. Кой мъж би предпочел смъртна жена?

– Много – отвърнах. Изведнъж подмятанятията на приятелите ми изникнаха в съзнанието ми. – И ти би могъл, знаеш.

Той примигна и отнесеното му изражение премина в раздразнение.

– Не искам да говорим за това отново.

– Сериозна съм...

– Аз също. В момента не искам да съм с никоя друга. Казвал съм ти го стотици пъти. Защо продължаваш да повдигаш темата?

– Защото знаеш, че не можем...

– Стига. Повярвай ми, мога да се контролирам. Освен това не съм с теб заради секса. Знаеш това. С теб съм заради самата теб.

– И това наистина ли е достатъчно? – никога не е било за който и да е мъж, когото съм познавала.

* Сонет 18, Уилям Шекспир, превод Валери Петров. – Бел. прев.

– Да, защото... защото... – той повдигна брадичката ми с ръка, страстта в очите му накара вътрешностите ми да се разтопят. – Защото чувствам, че трябва да съм с теб... сякаш така е предопределено. Караш ме да вярвам в една по-висша сила за пръв път в живота си.

Затворих очи и сложих ръка на гърдите му. Можех да усетя туптенето на сърцето му. Привлече ме към себе си, прегръдката му беше топла и силна и изведнъж имах чувството, че не съм достатъчно близо до него. Може би трябваше да прекратя темата, но още нещо тормозеше съзнанието ми тази вечер. Все пак изписана със златни релефни букви грамота стоеше на плота ми.

– Дори и да можеш да се контролираш... дори и да можеш да се въздържаш, знаеш, че аз не мога.

От думите ме заболя, но не винаги успях да контролирам устата си. Освен това не исках нещо да застава между нас.

– Не ми пука – но усетих как леко се скова, докато ме прегръщаше.

– Сет, ти ще...

– Тетида, не ми пука. Нищо друго няма значение, само нещата, които се случват между нас.

Пламенността в гласа му – в рязък контраст с обичайното му спокойствие – ме развълнува, но не това ме накара да се откажа да споря. Името „Тетида“. Тетида. Тетида е била богиня, която променяла формата си. Била ухажвана и спечелена от един упорит смъртен. Сет започна да ме нарича така, когато научи, че съм сукуба и когато за пръв път намекна, че дяволската ми същност не е пречка.

Придърпах го по-близо. „*Не поглеждай надолу.*“

Скоро след това си легнахме, Обри се сгуши в краката ни. Усещането за тялото на Сет, свито до моето под завивките, беше мъчителен – жестоко напомняне за ограниченията, които имаше между нас.

Въздъгнах и се опитах да мисля за нещо друго, не за това колко ми беше приятно или колко хубаво би било, ако прокара ръка по гърдите ми. Намръщих се, когато възможно най-нееротичната идея мина през главата ми.

– Искам палачинки.

– Какво? Сега?

– Не. За закуска.

– О! – прозя се той. – Значи ще трябва да станеш рано.

– Аз? Няма да ги правя аз.

– Така ли? – в сънението му глас прозвуча лека насмешка. – И кой тогава ще ти направи палачинки?

– Ти.

Беше факт, поне за мен и за Сет, че той правеше най-хубавите палачинки. Винаги ставаха съвършени, леки и пухкави. Чрез някаква кулинарна магия дори успяваше да ги прави във форма на усмихнати личица, когато готвеше за мен. Веднъж на едната беше сложил буквата „Д“. Предполагам, че е заради името ми, но по-късно той се закле, че означава „даровита“.

– Така ли? – устните му докоснаха меката част на ухото ми, усетих топлия му дъх върху кожата си. – Мислиш, че ще ти направя палачинки? Така ли мислиш?

– Правиш хубави палачинки – изстенах аз. – А и докато ги правиш, ще седя на плота с къса рокля. – Опа. Може би и у палачинките имаше нещо еротично.

Краткият му смях премина в още една прозявка.

– О, добре тогава – той целуна ухото ми отново. – Ще ти направя палачинки.

Дишането му стана по-бавно и ритмично, напрегнатото му тяло се отпусна. Скоро заспа, без изобщо да се притеснява или изкушава от прегръдката ни.

Въздъгнах отново. Беше прав – наистина се контролираше. След като той можеше, значи и аз щях да успея. Затворих очи и зачаках изтощението да ме надвие. За щастие то не закъсня; така става като стоиш до късно. Може би това беше ключът към целомъдреното спане.

Събудих се в ръцете му часове по-късно, дочувайки през стената тиха отворителна музика от седемдесетте. Един от съседите ми играеше аеробика на „Би Джийс“ всеки ден около обяд. Клинично луд.

Чакай! Обяд?

Седнах рязко. Паниката ме заля и ме разсъни напълно, щом осъзнах какво става. Леглото ми. Сет, изтегнал се до мен.

Силното ръмжене на колите отвън. Ясното зимно слънце през прозорците – много слънце.

Опасявайки се от най-лошото, погледнах най-близкия часовник. Беше 12:03.

Тихо изстенах и опипах пода за телефона, чудейки се защо още никой не ми се е обадил от работата. Докато гледах дисплея на телефона, се сетих, че бях изключила звука му по време на филма. „Имате седем нови съобщения на гласовата ви поща“, пишеше на него. Дотук с палачинките. Хвърлих телефона отново на пода и погледнах към Сет. Толкова беше сладък по тениска и боксерки, че притеснението ми изчезна на мига.

Разтърсих го, желяейки да се сгуша обратно под завивките при него:

– Събуди се. Трябва да вървя.

Той примигна сънено, така беше още по-привлекателен. Обри изглеждаше по същия начин.

– А? Много е... рано.

– Не е рано. Закъснявам за работа.

Вгледа се в мен неவிждащо за няколко секунди и седна почти толкова рязко, колкото мен.

– О, Боже!

– Спокойно. Да вървим.

Той изчезна в банята и аз промених външния си вид за по-реден път, трансформирайки пижамата си в червена блуза и черна пола, а пуснатата си коса – в стегнат кок. Мразех да правя това, предпочитах да подбирам дрехите от гардероба си. А и преобразяването изчерпваше енергийните ми запаси по-бързо и ми трябваша повече жертви. За съжаление, ако закъсняваш драстично, трябва да си готов на компромиси.

Когато Сет се върна, ме огледа и поклати глава:

– Още не мога да свикна с това.

Мислех, че ще се прибере да спи, но той дойде с мен в книжарницата. Кафенето към нея беше любимото му работно място. Когато влязохме в кафе-книжарница „Емералд Сити“, въздъгнах облекчено – нито управителят ни Пейдж, нито Уорън, собственикът, бяха наоколо. Все пак работният ден бе започнал и без мен, и ранобудните ми колеги не ми позволиха да се промъкна незабелязано.

- Здрасти, Джорджина. Здрасти, Сет.
- Джорджина и Сет са тук!
- Добро утро, Джорджина. Добро утро, Сет.

Сет се отправи към обичайното си място на втория етаж, а аз тръгнах към офисите отзад. Навсякъде беше тъмно, което ми се стори странно. Никой от ръководния персонал. Но някой трябваше да е отворил вместо мен. Включих осветлението в офиса си.

Толкова се бях замислила какво се е случило, че демонът ме изненада.

С червена кожа и много рога, той скочи към мен, размахвайки ръце и издавайки нечленоразделни ръмжащи звуци. Изскимтах, изпуснах каквото носех и отскочих назад.

Миг по-късно се съвзех, пристъпих към него и го ударих по главата с всичка сила.

www.ibis-press.eu
